

Etter rådslagning avsa retten den 14. mars 1942 sådan dom:

Ved beslutning av 11. februar d. år har Nasjonal Samlings Fører ved Generalsekretøren henvist denne sak til Partiretten og gitt retten pålegg om å avgjøre spørsmålene

1. om kampfelle Eivind Mehle har fremsatt de beskyldninger mot kf. Christie som Christie har påstått er fremsatt mot ham,
2. om det i tilfelle er ført bevis for beskyldningenes sannhet,
3. hvilke følger saken bør få for kf. Mehle eller kf. Christie.

Beslutningen er ikke - således som forordningen om Partiretten åpenbart forutsetter - undertegnet av NS Fører eller av Generalsekretøren etter fullmakt. Men Generalsekretær Fuglesang har meddelt at han har Førerens ordre om å henvise saken til Partiretten og pålegge retten å avgjøre foran nevnte spørsmål. Partiretten har etter omstendighetene godtatt dette.

Retten finner det bevist - særlig ved de prov som er avgitt av vidnene nr. 2, 3, 4 og 5 - at kf. Mehle i tiden høsten 1940 - høsten 1941 ved forskjellige anledninger i påhør av forskjellige i Kringkastingen ansatte personer har omtalt kf. Christie i dennes fravær som "senil", "en gammel, senil idiot" og lignende. Videre finner retten det bevist at han i samme tidsrum også ved flere anledninger har fremkommet med uttalelser som gikk ut på at kf. Christie i sin stilling som Riksfullmektig i Norsk Rikskringkasting - i hvilken stilling han gjennom Partiet var betrodd også en ansvarsfull og viktig politisk oppgave - misbrakte denne sin stilling til å drive frimurerisk virksomhet og deltok i "en frimurergjeng" og "en frimurerklikk" og derfor var politisk upålitelig og farlig.

Kf. Mehle har av alt dette innen retten kun erkjent å ha omtalt kf. Christie som frimurer, og å ha gitt uttrykk for at "det er så sin sak å ha en forhenværende høygrads frimurer i en slik stilling". Han har hevdet at mer har han ikke ment eller sagt. Som foran nevnt, har de nevnte fire vidner herom gitt motsatte forklaringer. Retten har nøye vurdert disse forklaringer og er herunder kommet til det resultat at den ikke kan tilsidesette forklaringene, selv om retten er oppmerksom på at det åpenbart er tilstede et visst motsetningsforhold mellom kf. Mehle og vidnene. Etter den samlede vurdering som retten har foretatt, er den blitt stående ved at det ved vidnenes prov er ført sådant bevis som ovenfor nevnt.

Fritz Gythfeldts arkiv NRK 69-2

Det er ikke fra kf. Mehles side ført bevis for de foran omhandlede beskyldningers sannhet. Ved vidnene nr. 6, 7, 8, 9 og 10 som er avhørt på foranledning av kf. Mehle, er det heller ikke gjort et virkelig forsøk på bevisførsel for disse beskyldningers sannhet. Retten vil her tilføye at den for øvrig også i enkelte uttalelser fra disse siste vidner har funnet støtte for det resultat som den er kommet til når det gjelder beviset for kf. Mehles uttalelser.

Videre finner retten det bevist at beskyldningene har vært fremsatt så ofte, i en sådan form og under sådanne omstendigheter at de tildels har vunnet tiltre og skadet kf. Christie og at de også har vært egnet til indirekte å skade Nasjonal Samling.

Kf. Mehles forklaring har i retten gjentatte ganger gått ut på å betegne vidnene nr. 2 - 5 som de "illoyale medarbeidere" og "intri-gantene" i N.R.K. og i sin bevisføring har han vesentlig kun søkt å godtgjøre forskjellige klanderverdige forhold som ikke kan henføres under sakens gjenstand, som er de spørsmål som er presisert i Generalsekretærens begjæring av 11. februar d. år.

Hva angår særlig en påstand som kf. Mehle med stor styrke har fremført under forhandlingene, og at kf. Christie ikke var duelig eller skikket som øverste norske myndighet i N.R.K., vil retten dessuten bemerke at det materiale som måtte være nødvendig for en fullstendig og forsvarlig vurdering og bedømmelse av dette spørsmål, ikke har vært fremført under rettens forhandlinger.

Som liggende utenfor sakens gjenstand, har retten fremdeles sett det spørsmål som etter vidneprovene likeså kunde reise seg, nemlig om kf. Christie i alle forhold kan sies å ha utvist den fornødne forsiktighet som øverste sjef for Norsk Rikskringkasting.

Idet retten således ikke anser seg berettiget til å gå utenfor det av Føreren ved Generalsekretærens skrivelse av 11. februar d. år gitte pålegg, finner retten på det foran anførte grunnlag å måtte ta til følge kf. Christies påstand. Retten anser kf. Mehles forhold så alvorlig at den finner å burde anvende straff. Ved denne fastsettelse har man i skjerpene retning tatt hensyn til beskyldningenes alvorlige karakter, at de har skadet kf. Christie og har vært egnet til indirekte å skade NS.

Retten vil forøvrig heller ikke tilbakeholde den bemærkning at den har funnet kf. Mehles omtale av kf. Christie som frimurer noe påfallende under hensyn til at han i retten har forklart at han i 1931 eller 1932 selv ble opptatt som frimurer, men hurtig tok avstand fra organisasjonen.

I formildende retning har retten tatt hensyn til at kf. Mehle åpenbart har et lett sårbart sinn og har meget lett for å tro seg forfulgt og forutrettet. Dette i forbindelse med en ærlig og fanatisk NS overbevisning - hvilken egenskap utvilsomt i og for seg gjør ham til en verdifull NS mann - synes på den annen side lett å føre til at han uten at det foreligger virkelig grunn derfor bedømmer kampefellers handlinger og utsagn som utslagsav intriger og fiendtlig virksomhet rettet mot seg selv eller Partiet. Det er rettens oppfatning at kf. Mehle tildels kritikkkløst og uhemmet lar seg lede av sine innskytelser til atferd eller uttalelser som han ved rolig overveielse og beherskelse sikkert selv vil ta og tildels også har tatt avstand fra. Med sitt særegne temperament reagerer han voldsomt på sin lett vakte mistanke og ofte i lite overveiede ordelag, hvilket retten også under forhandlingene har hatt anledning til å iaktta. Som følge herav føler retten seg heller ikke overbevist om det alltid står klart for kf. Mehle selv - etter at han har fått tid og anledning til ettertanke - hvor langt han er gått i de uttalelser hvormed han i de enkelte anledninger spontant har reagert på sine innskytelser. Langt mindre kan retten anse det godtgjort at f. eks. den omhandlede beskyldning for frimurersk virksomhet er fremsatt mot bedre vitende. Det antas bevist ved kf. Mehles egen erkjennelse innen retten at han allerede ved Christies ansettelse i N.R.K. hadde fullt kjennskap til at Christie hadde vært frimurer, at han selv hadde anbefalt Christie og medvirket til dennes ansettelse. Retten anser det på det rene at han nokså lenge har hatt kjennskap til at kf. Christie allerede i lang tid forut for frimurerordenens oppløsning i Norge meldte seg ut av ordenen og ved en rekke anledninger i årene 1932 inntil no har lagt for dagen en overbevisning og en utholdenhet som NS mann som gir Christie plass i Partiets forreste rekke.

Endelig kan retten ikke se helt bort fra at forholdene i N.R.K. har vært vanskelige og at kf. Mehle med sin betydelige fagkunnskap på området og sin umiskjennelige, store faglige interesse utvilsomt av omstendighetene er blitt skjøvet i forgrunnen på en måte som må ha hatt lett for å bringe ham i motsetningsforhold til sine medarbeidere.

På grunn av de foran nevnte formildende omstendigheter finner retten ikke å burde idømme ham den straff for hans alvorlige og utilbørlige omtale som det under alminnelige forhold kunde blitt spørsmål om, nemlig utstøtelse av Partiet. Den finner at det bør bero med en så alvorlig og skarp advarsel som mulig. Kf. Mehle bør tilholdes at han i sin kritikk av andre for fremtiden har å avholde seg fra sådanne

uoverveiede uttalelser som inneholder insinuasjoner, sterke og subjektive vurderinger fremsatt uten skjellig grunn til mistanke og bare egnet til å skade såvel Parti som enkelte medlemmer.

Det går frem av foranstående at retten ikke finner grunnlag i sakens bevismateriale til å rette noen bebreidelse mot kf. Christie. Kf. Mehles påstand post 2 om at kf. Christie har fremsatt falsk anklage mot ham, kan retten ikke ta til følge. Hva angår kf. Mehles påstand punkt 3 om at Christie etter å ha forlatt N.R.K. har opprettholdt forbinnelse med illoyale medarbeidere og styrket dem i deres holdning overfor den ansvarlige programledelse samt har fremkommet med trusler mot ham, vil retten vise til at dette forhold ligger utenfor det pålegg som Partiretten har fått av Føreren i Generalsekretærens skrivelse av 11. februar d. år.

I Nasjonal Samlings navn kjennes for rett:

1. Kf. Wilhelm Friman Koren Christie er intet å bebreide i denne sak.
2. Kf. Eivind Mehle har som propagandasjef i N.R.K. og tillitsmann i NS faggruppe fremført de foran i domsgrunnene nevnte ærekrenkende beskyldninger mot kf. Wilhelm Friman Koren Christie.
3. Sannheten av de nevnte beskyldninger finnes ikke bevist.
4. Kf. Eivind Mehle dømmes for de under postene 2 og 3 nevnte forhold til en advarsel.

Sverre Riisnæs
(sign.)

Birger Møjdell
(sign.)

Finn H. Strøm
(sign.)

Riktig avskrift leveres.
Oslo 24/4-42. W. F. Christie.
notarius publicus.